

Focira kalkulálva

GION NÁNDOR

2016. július 2., szombat 08:00

Fotó: MHSZ / Fortepan

Esterházy Péter könyvét olvasom, az Egy kékharisnya följegyzéseiből címűt, és rosszkedvűen olvasom. Nem szeretem, ha más írók... De inkább nem folytatom a mondatot, később majd úgyis végig kell írnom, de addig húzom az időt, megpróbálok kicsit mellébeszélni, ezt ugyan nem szeretem, de értek hozzá. Szóval azt írja Esterházy Péter az olimpia kapcsán, hogy ő focira van kalkulálva. Világbajnokság van, találó a megfogalmazás, bár én berzenkedem az efféle henye megfogalmazások ellen, de aztán ugyancsak rosszkedvűen tudomásul kellennem, hogy a mondat jó, és emellett még igaz is. Esterházy Péter tényleg ért a labdarúgáshoz, szereti is, és tud is focizni. Azt hiszem, a magyar írók közül ő a legjobb focista. Néhány évvel ezelőtt biztos ő volt. Valamikor régen én voltam a legjobb, bár akkor még senki sem tudta, hogy író akarok lenni, de ifjúkoromban a labdarúgóedzők és -segédedzők számontartottak mint ígéretnyelvű futballistát, egyhetes szorgalmas edzés után bekerülhettem bármely gyári csapatba, be is kerültem, de azután elkezdtem dohányozni, mert az olyan férfiasnak látszott, elkezdtem a lányoknak udvarolni, elkezdtem irodalmat írni, és az edzők lemondtak rólam. Ilyen ernyedtt állapotban érkeztem sokkal később a Balaton partjára, ott elnézegettem a vizet és a vízimadarakat, mellettem meg Esterházy Péter futballozott. Felfigyeltem rá, hogy milyen gyorsan fut, milyen ügyesen cselez, gólokat is rúg, örültem, hogy van közöttünk egy ilyen életrevaló magyar író is. Aztán nagyon sokadszor megint hallgattam barátaim rábeszélésére, beleegyeztem, hogy én is a labdarúgópályára lépjek. Tudtam, hogy nagy hibát követek el, előregedtem már, kondícióm sincs, meg egyébként sem nekem való már az efféle komolytalankodás. Mégis pályára léptem, és ha már ott voltam, ugyancsak régi rossz szokásom szerint elhatároztam, hogy tisztességesen fogok tevékenykedni, és megpróbálok győzni. Szétnéztem magam körül, és láttam, hogy igencsak rosszul állunk. Nem emlékszem már pontosan a csapatok összeállítására, de azt tudom, hogy a mi részünkről a söprögető Illia Mihály szegedi egyetemi tanár és minden idők egyik legjobb folyóirat-szerkesztője volt, de akkor éppen a kórházba, később alá készülődött, a bal szélén Gál Sándor kassai költő melegített, neki fél évvel azelőtt kioperálták a kétharmad gyomrát, én meg füstölt tüdővel és kövéren álltam a pálya közepén, szemben velem Esterházy Péter nyugán és fűgén, mögötte pedig egy ezüstös hajú festőművész védte a kapujukat, róla azt mesélték, hogy igen kemény csontú, és

hajlamos a durvaságokra. Nem sok jót vártam a meccstől, de hát végig kellett játszani. Esterházyék azonnal letámadtak bennünket. A focival valahogy úgy van az ember, mint a biciklizéssel, ha egyszer megtanulta, nem felejt el. Felidéztem ifjúkori emlékeimet: lecövekeltem, Esterházy rám vezette a labdát, megpróbált kicselezni, de hát én valamikor voltam valak a magam kerületében, a reflexeim még jól működtek, beléptem, és messzire elpöcköltem a labdát. Aztán vártam. Esterházy elfutott a labdáért, megint rám vezette, én megint elrúgtam. Esterházy utánafutott. Reméltem, hogy majd csak elfárad. Nem fáradt el. Kezdem elunni a dolgot, éreztem, hogy el kell döntenem ezt a meccset, mert nagyon-nagyon fárasztó. Kaptam egy labdát valahol a pálya közepén, megcéloztam a kaput, és belőttem. Erről a gólról különféle irodalomtörténeti pletykák keringnek. Egyes források szerint Esterházy Péter azt mesélte, hogy már alig álltam a lábamon, amikor belőttem a gólt. Nem hiszem, hogy ezt mesélte. Ha mégis ezt mondta, szerintem nem gondolta komolyan. Ha komolyan mondta, nem mondott igazat. Nagyon jó labdavétellel nagyon pontos gólt lőttem. Igaz, utána mindjárt javasoltam, hogy hagyjuk abba a mérkőzés menjünk el fürödni vagy egy kocsmába, vagy menjünk haza, szóval foglalkozzunk hasznosabb szellemi dolgokkal. Az én csapatom ezt nem is bánta volna, hiszen egy-nullára vezettünk, sikerélménnyel távozhattunk volna, az ellenfél azonban alkudozni kezdett, rövid vitatkozás után abban maradtunk, hogy még egy gólig játszunk. Rugdaltuk a labdát. Ilia Mihály kitűnően söprögetett, átpasszolt nekem a jobb szélre egy éles labdát, én bevágtam középre, és Gál Sándor óriási gólt lőtt. Kettő-nullára győztünk. Ezután tényleg összerogytam, leültem a Balaton partjára, és igen sokáig szótlánul néztem a vizet és a vízmadarakat. Főleg a hattyúkat. Az igazsághoz még az is hozzátartozik, hogy Esterházy Péter aznap este vagy másnap este rám vert asztaliteniszben, de én papucsban játszottam, és így is keményen ellenálltam, persze akkor is rám ver, ha nem papucsban, hanem fűzős cipőben játszom, de a focigyőzelem után kit érdekelt már az asztalitenisz.

És most már be kell fejeznem azt a mondatot, amit az írásom elején nem akartam befejezni. Hiába húztam az időt. Rosszkedvűen olvasom a könyvet, mert dühít, ha más írók fölfedezik azt, amit én is fölfedezhettem volna. Például a publicisztikában. Harminc évig voltam publicista (is), gyöttrődtem ebben a műfajban, görcsösen fogalmaztam, Esterházy Péter viszont megmutatta, hogy könnyedén, elegánsan is lehet beszélni a mindennapi dolgokról. Megint lemaradtam valamiről, talán nem az én hibámból, de valaki megcsinálta, és jól csinálta meg.

Az írás 1994 után született. Az író hagyatékában (OSZK-kézirattár, Fond 583/1.) megtalálta és kéziratból Gion Eszter szíves hozzájárulásával közreadja Kurcz Ádám István.

Ennek a cikknek a nyomtatott változata a Magyar Nemzetben jelent meg. A megjelenés időpontja: 2016.06.25.

futball

foci

Esterházy Péter

Gion Nándor

tárcák

Hétfégi Magazin

labdarúgás

KÖNYVESHÁZ A rovat további cikkei »

Élre-halálra olvasni, mert ez a legnagyobb, az emberi ajándék - írta Márai. Mi sokat olvasunk, hogy Önnek már csak azt kelljen, amit érdemes. Interjúk, kritikák, töprengések könyvekről és szerzőkről: az MNO és a Hétfégi Magazin könyves oldala.

A rovat RSS-csatornája

HOZZÁSZÓLÁSOK »